

Вона, коли дивить ся на мене, то її оченята світять так жарко, що мене прошибають наскрізь та дошукують ся того, що я хотїв сказати, але тоді мене обнімає така тривога, що ні-за-що я не в силі прийти до справи.

Можу сидіти коло неї навіть дуже близьенько, можу говорити про все — навіть про діти манісенські, тільки не про женячку. Говорити му про найновіші моди капелюхів, спідниць, черевиків а то і панчіх, але як зачну покашлювати й сувати кріслом щоб відкрити всі тайни свого серця, в одну мить зморозить мені мое серце, в горлі задавить, а по хвилі вся кров залле мені лице і очі. мов горяча вода у парні...

Я розумію, що те все троха за довго тягнеть ся, але що-ж... ніяк не зберу ся на відвагу! Бог святий знає скільки то промов я вже вивчив на память, щоб красшими словами виразити свої почування, та... лиш посуну кріслом а